

Energiklagenemnda

Energiklagenemndas avgjørelse 1. september 2021

Sak: 2021/0704

Klager: Norgesenergi AS

Prosessfullmektig: Advokat Jens Naas-Bibow

Energiklagenemndas medlemmer:

Henrik Bjørnebye, Edna Grepperud og Helle Grønli

1 Innledning

- (1) Reguleringsmyndigheten for energi (heretter «RME») fattet den 30. oktober 2020 vedtak om avvikling av Norgesenergi AS kontrakt kalt «Strømkonto» med frist for avvikling den 31. desember 2020. I vedtaket la RME til grunn at avtalen om «Strømkonto» ikke tilfredstilte kravene for avregning og fakturering i forskrift av 3. november 1999 nr. 301 om måling, avregning, fakturering av netjtjenester og elektrisk energi, nettselskapets nøytralitet mv. (heretter «MAF»).
- (2) Tjenesten «Strømkonto» er beskrevet av Norgesenergi AS (heretter «klager») som en avtale om en kundekonto for det økonomiske oppgjøret av betalingskravet som oppstår i forbindelse med leveranser av strøm og gjennomfakturering av nettleie mellom strømselskap og forbrukere. Formålet med tjenesten er ifølge klager å tilby kunden muligheten til å betale et likt beløp hver måned gjennom hele året. Kunden kan velge mellom å betale et «minstebeløp», «anbefalt beløp» eller et beløp tilsvarende forbruket fra foregående måned. Minstebeløpet er det beløpet kundene minimum må betale til Norgesenergi AS for å unngå betalingsmislighold, mens det anbefalte beløpet er et frivillig beløp som er ment som en anbefaling til kunden. Det anbefalte beløpet skal dekke fakturert strømforbruk og gjennomfakturert nettleie der kraftselskapet tilbyr dette. Tjenesten er levert i samarbeid med Kredinor SA fakturaservice.

2 Sakens bakgrunn

- (3) RME gjennomførte skriftlig tilsyn med klagers bruk av tilleggstjenesten «Strømkonto» med hensyn til kravene til avregningsintervall og grunnlag for beregning av pris og volum i strømkontrakter. I skriftlig forhåndsvarsel datert 7. mai 2020 ble klager varslet om vedtak om retting av praksis med bruk av tilleggstjenesten «Strømkonto», som følge av avvikende avregningsintervaller og avvikende beregning av pris og volum ved avregning og fakturering av strøm og netjtjenester til forbrukere. Klager sendte inn merknader til forhåndsvarselet datert 25. mai 2020.

Postadresse

Postboks 511 Sentrum
5805 Bergen

Besøksadresse

Zander Kaaes gate 7
5015 Bergen

Tlf.: 55 19 30 00

E-post: post@knse.no

- (4) RME fattet vedtak i tråd med forhåndsvarselet den 30. oktober 2020, med følgende konklusjon:

NOE sitt tilsvaer 25.mai 2020, tilfører nye momenter som endrer deler av våre vurderinger. Vår konklusjon er fortsatt at NOE sin avregning og fakturering av strømvartalen med tilleggstenesten «Strømkonto» avviker fra bestemmelsene i §§ 7-1a og 7-1b om etterskudds fakturering minimum hver tredje måned på bakgrunn av avlesning. «Strømkonto» innebærer ikke brudd på gjeldende bestemmelse om forskuddsfakturering.

I medhold av MAF § 9-1, annet ledd, jf. første ledd, pålegger vi avvikling av eksisterende «Strømkonto»- kontrakter innen 31. desember 2020

- (5) I vedtaket varslet RME at det ville bli vurdert å treffe vedtak om tvangsmulkt dersom forholdene ikke var rettet innen de angitte fristene, jf. lov om produksjon, omforming, overføring, omsetning, fordeling og bruk av energi m.m. av 29. juni 1990 nr. 50 (energiloven) § 10-3.
- (6) Vedtaket ble påklaget av Norgesenergi AS i klage til Energiklagenemnda datert 20. november 2020. Klager ba også om at det ble gitt utsatt iverksettelse av vedtaket til klagen var endelig avgjort av Energiklagenemnda etter lov om behandlingsmåter i forvaltningssaker av 10. februar 1967 (forvaltningsloven) § 42.
- (7) I brev datert 18. desember 2020 besluttet RME utsatt iverksettelse av vedtaket. Av beslutningen fremgikk det at RME utsatte iverksettelsen av vedtaket frem til klagen var endelig avgjort av Energiklagenemnda, samt at det ikke ville bli truffet vedtak om tvangsmulkt i saken.
- (8) RME vurderte klagen over vedtaket, men konkluderte med at den ikke ga grunnlag for å endre eller oppheve dette, jf. forvaltningsloven § 33. Klagen og sakens dokumenter ble oversendt Energiklagenemnda ved RMEs innstilling datert 19. april 2021.
- (9) Klager har i brev datert 21. april 2021 fått informasjon om saksgangen for Energiklagenemnda og frist til å inngi kommentarer til RMEs innstilling i saken eller andre merknader. Klager innga kommentarer i brev datert 5. mai 2021.
- (10) I e-post av 1. juni 2021 ba Klagenemndssekretariatet, på vegne av Energiklagenemnda, klager om ytterligere opplysninger vedrørende tilleggstenesten «Strømkonto». Klager besvarte henvendelsen i e-post datert 30. juni 2021.
- (11) Energiklagenemnda avholdt nemndsmøte i saken 27. august 2021.

3 Reguleringsmyndigheten for energis vedtak

- (12) I sitt vedtak viser RME til at bakgrunnen for pålegget om retting er at det ble gjennomført skriftlig tilsyn med Norgesenergi AS' bruk av tilleggstenesten «Strømkonto». Tilsynet gjaldt gjeldende krav om avregningsintervall og grunnlag for beregning av pris og volum i strømkontrakter. RME viser til at det ble avdekket at tjenesten «Strømkonto» inneholdt elementer som ikke er i samsvar med gjeldende krav til fakturering og avregning av strøm og nettleie.

- (13) I vedtaket redegjør RME innledningsvis for klagers merknader til varsel om vedtak, samt RMEs egne kommentarer til klagers merknader. Videre viser RME til relevant regelverk, klagers egen beskrivelse av tjenesten «Strømkonto», samt at RME har avdekket følgende avvik:
- Avregningsintervall utover 3 måneder
  - Fakturering av strøm og nettleie foregår ikke etterskuddsvis, basert på måledata eller estimat fra netteier
- (14) I sin vurdering viser RME til at det er et avgjørende spørsmål om «Strømkonto» er en separat tjeneste som ikke faller inn under bestemmelsene i MAF, og dermed ligger utenfor RMEs regulering av måling, avregning og fakturering av elektrisk energi. RME viser til at tjenesten «Strømkonto» innebærer at klager sender ut krav om betaling av et «minstebeløp» ved forfall hver måned. Dette er ikke en frivillig betaling, idet vilkår 2h) slår fast at minstebeløpet er det månedlige beløp som minimum skal betales på fakturaforfall fra klager for at betalingsmislighold ikke skal inntreffe. For den rettslige vurderingen tar RME utgangspunkt i MAF § 1-2 som regulerer forskriftens virkeområde. Det vises til at bestemmelsen eksplisitt uttrykker at MAF regulerer avregning og fakturering av nettjenester og elektrisk energi. Siden klager også fakturerer nettleie under «Strømkonto» (felles fakturering) vil reglene for avregning og fakturering av nettleie gjelde tilsvarende.
- (15) RME viser videre til at begrepene «faktura» og «fakturering» i forskriften refererer til betalingskravet fra strømselger til forbrukere, ikke til øvrige opplysninger til forbruker. Betalingen, eller manglende betaling, fra kunde til strømleverandør eller tredjepart, reguleres ikke av MAF. Klager har presentert «Strømkonto» som en tilleggstjeneste til ulike strømvavtaler. Dette endrer ikke realitetene ved avregning og fakturering av forbruker. Så lenge denne tjenesten benyttes i regi av strømleverandøren, må tjenesten tilfredsstillende gjeldende bestemmelser i MAF.
- (16) Med hensyn til den nærmere vurderingen av «Strømkonto» opp mot gjeldende regelverk, viser RME først til at tjenesten ikke er i samsvar med gjeldende forskrift om fakturering av elektrisk energi. Det følger av vilkårene for «Strømkonto» at klager sender ut krav om betaling av «minstebeløp» hver måned. Etter RMEs syn er denne praksisen i strid med MAF § 7-1 b andre ledd hvor det heter:
- «§7-1 a med unntak av første og femte ledd gjelder tilsvarende for fakturering av forbrukere for fakturering av elektrisk energi.»*
- (17) I § 7-1 a andre ledd heter det:
- «Nettjenester til forbrukere skal faktureres etterskuddsvis minimum hver tredje måned på bakgrunn av avlesning, jf. § 3-3 tredje ledd. Faktureringsperiodene skal være av tilnærmet lik varighet. Fakturering av nettjenester til forbrukere med timemåler skal skje på grunnlag av faktisk forbruk med timesoppløsning.» (RMEs understrekning)*
- (18) RME viser her også til MAF § 3-3 tredje ledd, hvor det fremgår at for forbrukere med forventet årlig strømforbruk høyere enn 8 000 kWh, skal målepunktet avleses hver tredje, hver andre eller hver måned. Etter RMEs vurdering vil kontrakter som avregnes i henhold til prosedyrene i «Strømkonto», herunder at det faktureres et månedlig

minstebeløp, innebære et avvik fra kravene i MAF §§ 7-1 a og 7-1 b. RME understreker at det som fra klagers side er omtalt som et «anbefalt beløp» er en frivillig innbetaling fra kunden som ikke reguleres av MAF.

- (19) Videre vurderer RME at tjenesten «Strømkonto» ikke er i samsvar med gjeldende forskrift om fakturering av elektrisk energi i de tilfellene sluttbruker overskrider kredittrammen. Ved overskridelse av den individuelle kredittrammen sender klager ut krav om betaling av overskytende beløp og krav om «minstebeløp». RME viser til at dette betalingskravet ikke er som de øvrige betalingskravene ettersom det ikke er en frivillig betaling. Av vilkårene for «Strømkonto» punkt 6j) fremgår det:

«Ved overtrekk av Kredittramme må Kontohaver betale det overskytende beløpet ved første påfølgende forfall, i tillegg til Minstebeløp.»

- (20) RME vurderer praksisen ved overtrekk av kredittramme til å være strid med MAF § 7-1b andre ledd. RME viser til at betalingskravet til forbrukeren (fakturaen) skal baseres på faktisk forbruk og faktiske priser. RME viser til at ved overtrekk på tjenesten «Strømkonto», faktureres ikke kunden på grunnlag av faktisk forbruk i foregående periode, men på bakgrunn av strømselgers kredittgrense. Dersom kredittgrensen blir brutt etter tre måneder eller mer, uten at forbruker i mellomtiden har mottatt et betalingskrav basert på faktisk forbruk, vil en fakturering av opparbeidet saldo over kredittgrensen, være i strid med bestemmelsene om fakturering av elektrisk energi. RME presiserer videre at faktureringen av «minstebeløp» vil avvike fra kravene i MAF.
- (21) RME konkluderer videre med at klagers tjeneste «Strømkonto» ikke er i samsvar med reglene om fakturering av nettleie. RME legger til grunn at begrepet «fakturering» i forskriften § 7-1 a andre ledd referer til distribusjon av strømleverandørens betalingskrav til forbrukeren. Dette innebærer at betalingskravet (faktura) til kunden på minstebeløp skal baseres på faktisk forbruk og faktiske priser, ref. strømvartalen kunden har hos klager, ikke på et estimat frembrakt av strømselselger. Etter RMEs vurdering vil kontrakter som avregnes i henhold til prosedyrene i «Strømkonto» avvike fra kravene i MAF §§ 7-1 a og § 3-3 om etterskuddsvis avregning.
- (22) Med hensyn til forskuddsfakturering vurderer RME det slik at tjenesten «Strømkonto» ikke er i strid med gjeldende forskrift om forskuddsfakturering. RME viser til § 7-1b tredje ledd hvor det fremgår:

«Kraftleverandøren kan likevel fakturere forbruker forskuddsvis for elektrisk energi, begrenset til maksimalt 10 uker mellom fakturaforfall og tidspunkt for levering. Avregning mot faktisk forbruk skal skje separat for hver faktureringsperiode, innen rimelig tid etter periodens avslutning. Beregningen av volum skal baseres på historiske forbruksdata i målepunktet. For beregning av priselementer som ikke er kjent for forbruker før tidspunkt for levering, benyttes månedskontrakt på en representativ finansiell nordisk kraftbørs, referert systempris. Denne prisen skal maksimalt settes til høyeste stengningspris siste to uker for den månedskontrakten som ligger nærmest tidspunkt for levering. Vekslingskurs mellom norske kroner og euro skal maksimalt settes til Norges Banks midtkurs samme dato som valgt stengningspris.»

- (23) RME konkluderer med at klager sin prosedyre for betaling av «Minstebeløp» samt oppgjør ved overskridelse av kredittgrensen, ikke innebærer et brudd på forskriftens bestemmelser om forskuddsfakturering.

4 Klagers anførsler

4.1 Innledning

- (24) Klager har i det vesentlige anført:
- (25) I klagen til Energiklagenemnda datert 20. november 2020 viser klager innledningsvis til at RMEs vedtak gjelder krav om avvikling av tilleggstjenesten «Strømkonto». Vedtaket er begrunnet i at MAF får anvendelse på fakturering av betalingstjenester. Klager er verken enige i RMEs faktiske eller rettslige vurdering av tjenesten «Strømkonto».

4.2 De faktiske forhold

- (26) Med hensyn til de faktiske forhold fremholder klager at tjenesten «Strømkonto» ikke er en strømvtale, men en valgfri tilleggstjeneste. Tjenesten er en betalingsløsning som kundene kan kjøpe i tillegg til sin eksisterende strømvtale. Betalingsløsningen gir verken kundene rett på levering av strøm eller påvirker hvordan strømforbruket avregnes og faktureres. Betalingsløsningen gir kundene tilgang til en betalingsløsning der kundene gjennom en finansieringsløsning med kreditt gis flere alternativer for oppgjør av fakturert strømforbruk. Kundene gis rett på en kundekonto som kan brukes for oppgjør, i form av betaling, av allerede fakturert elektrisk energi og eventuelt nettleie.
- (27) Klager viser til at forpliktelser knyttet til fakturering i henhold til energiloven og MAF oppfylles gjennom å distribuere en separat «strømfaktura» med avregning av månedlig forbruk, uavhengig av den fakturaen som distribueres gjennom betalingstjenesten. Strømforbruket blir dermed løpende avregnet og fakturert separat i henholdt til strømvtaalen og kravene i MAF gjennom strømfakturaen. Kunder som har betalingsløsningen «Strømkonto» har fått en kundekonto i klagers systemer. Kundens strømfaktura gjøres opp og avregnes månedlig mot betalingsløsningen «Strømkonto», slik at saldoen på kundekontoen til enhver tid er oppdatert. En gang i måneden vil kunden motta en faktura, «tjenestefaktura», som er knyttet til betalingstjenesten. Denne fakturaen har to ulike beløp, «anbefalt månedsbeløp» og «minstebeløp».
- (28) Klager anfører at tjenestefakturaen ikke er fakturering av elektrisk energi, slik strømfakturaen er, men en faktura i tilknytning til en separat betalingstjeneste. Saldoen på kundekontoen styres av beløpene som faktureres gjennom strømfakturaen og det faste beløpet kunden betaler til kontoen. Dersom saldoen blir negativ påløper det renter.
- (29) [REDACTED] Ved innbetaling av det anbefalte månedsbeløpet hver måned jevnes kundens betalinger av strømfakturaer ut gjennom året. Alternativt kan kunden velge å kun betale minstebeløpet som er oppgitt på tjenestefakturaen. [REDACTED] Dersom kunden har en ordning for fast betaling (eFaktura, avtalegiro mv.) vil det være det anbefalte beløpet som belastes, med mindre kunden aktivt går inn i nettbanken for å justere sine innbetalinger.

(30) [REDACTED]

(31)

(32)

I tilfeller med negativ saldo som overskriver innvilget kredittgrense, vil kunden bli avkrevd det beløpet som overstiger kredittgrensen, i tillegg til det månedlige minstebeløpet.

4.3 Den rettslige vurderingen

- (33) Med hensyn til den rettslige vurderingen anfører klager at det ikke foreligger rettslig grunnlag for vedtaket om pålegg om avvikling av tjenesten «Strømkonto». Etter klagers syn faller betalingstjenesten utenfor virkeområdet til energiloven og MAF. Klager viser særskilt til energiloven § 10-6 og MAF § 1-2.
- (34) Det sentrale rettslige spørsmålet i saken er ifølge klager om betalingstjenesten og utstedelsen av tjenestefakturaen er å anse som «*fakturering av elektrisk energi*» i henhold til MAF § 7-1b første ledd.
- (35) Under punkt 3.2.1 i klagen anføres det at fakturering ikke er betaling. Selve betalingen ligger utenfor det som språklig sett ligger i begrepet fakturering. Etter Bokmålsordboka betyr faktura en «*spesifisert varenota som kjøperen får sammen med varene*». Dette er også i tråd med den normale regnskapsmessige forståelsen av faktura. Selv om vederlag og betalingsforfall er en del av det innholdsmessige kravet til en faktura, jf. forskrift av 1. desember 2004 nr. 1558 (bokføringsforskriften) § 5-1-1 første ledd punkt 5, ligger betalingen som sådan, og måten den gjøres opp, utenfor hva som normalt legges i begrepet fakturering.
- (36) Klager viser også til at en naturlig forståelse av begrepet fakturering tilsier at faktureringsbestemmelser ikke omfatter et selskaps adgang til å tilby sine kunder kredittløsninger for betalingen av en faktura. Dette tilsier at MAF § 7-1b første ledd ikke omfatter betalingsløsningen.
- (37) Videre viser klager til at det fundamentale skillet mellom fakturering og betaling følger av systembetragtninger. Et eksempel er reglene om merverdiavgift. Plikten til å betale merverdiavgift og retten til å kreve fradrag knytter seg til selve leveransen og faktureringstidspunktet for leveransen, og ikke til når kraftleverandørens vederlagskrav forfaller eller faktisk blir betalt. Klager viser også til avbetalingsløsninger som et eksempel på skillet mellom fakturering og betaling. Ved slike betalingsløsninger gis kunden et tilbud om delbetalinger over en avtalt periode. Det er likevel ingen tvil om at totalbeløpet for pengekravet faktureres like i etterkant av kjøpet og at det skal beregnes og rapporteres merverdiavgift av totalsummen uavhengig av delbetalingene.
- (38) Klager anfører at «Strømkonto» ikke er til hinder for at forbrukerne bevisstgjøres om sitt strømforbruk. I klagens punkt 3.2.2 viser klager til MAF § 1-1 fjerde ledd og at formålet med faktureringsreglene er å bevisstgjøre forbrukere om sitt strømforbruk. Dette ivaretas gjennom distribuering av strømfaktura til kundene hver måned uavhengig av tjenestefakturaen med avregning av månedlig forbruk. Kunden gis i tillegg oversikt over sitt forbruk gjennom oversikten over forbruksutviklingen som inngår i

tjenestefakturaen. Klager mener derfor at en frivillig betalingsløsning ikke svekker formålet om bevisstgjøring om strømforbruk. Klager viser også til at kunder som benytter løsninger som eFaktura og/eller AvtaleGiro får liten innsikt i eget strømforbruk, så sant de ikke aktivt sjekker fakturaen i nettbanken.

- (39) Klager anfører i klagens punkt 3.2.3 at EØS-retten trekker opp et skille mellom fakturering og betaling, og åpner for fleksible og forutsigbare betalingsløsninger.
- (40) Klager viser til avsnitt 33 i fortalen til Europaparlamentet og Europarådets direktiv 2012/27/EU om energieffektivisering (energieffektiviseringsdirektivet) og fremholder at fortalen viser at det er et behov for fakturering basert på faktisk forbruk som et utgangspunkt:

«[...]Implementation of intelligent metering systems enables frequent billing based on actual consumption. However, there is also a need to clarify the requirements for access to information and fair and accurate billing based on actual consumption in cases where smart meters will not be available by 2020 [...]» (klagers understrekninger)

- (41) Klager viser til at det i energieffektiviseringsdirektivet artikkel 10 nr. 3 bokstav d om «Billing information» likevel er et klart skille mellom fakturering og betaling:

«Independently of whether smart meters have been installed or not, Member States:

d) may lay down that, at the request of the final customer, the information contained in these bills shall not be considered to constitute a request for payment. In such cases, Member States shall ensure that suppliers of energy sources offer flexible arrangements for actual payments» (klagers understrekninger)

- (42) Videre viser klager til avsnitt 49 i fortalen til Europaparlamentet og Europarådets direktiv 2019/944 om felles regler for det indre markedet for elektrisitet (elmarkedsdirektivet) og fremholder at fleksible løsninger i avregning, tilgang til data og betalingsløsninger er prioritert av EU:

«The regular provision of accurate billing information based on actual electricity consumption, facilitated by smart metering, is important for helping customers to control their electricity consumption and costs. Nevertheless, customers, in particular household customers, should have access to flexible arrangements for the actual payment of their bills. For example, it could be possible for customers to be provided with frequent billing information, while paying only on a quarterly basis, or there could be products for which the customer pays the same amount every month, independently of the actual consumption.» (klagers understrekninger)

- (43) Klager viser også til artikkel 18 nr. 3:

- (44) *«Member States shall ensure that final customers are offered the option of electronic bills and billing information and are offered flexible arrangements for the actual payment of the bills».* (klagers understrekninger)

- (45) Klager anfører at disse reglene entydig legger opp til at det må trekkes et skille mellom fakturering og betaling. Med hensyn til betaling er det viktig å legge til rette for fleksible løsninger, blant annet med mulighet for å kunne foreta jevne betalinger gjennom året.

- (46) Videre fremholder klager at norsk rett skal presumeres å være i samsvar med EU-retten og at dette innebærer at det norske regelverket skal tolkes i samsvar med EU-rettens regler og målsettinger. Energieffektiviseringsdirektivet åpner uttrykkelig for å sikre kundene innovative, fleksible og forutberegnelige betalingsløsninger. Dette taler med styrke for en tolkning av MAF som skiller mellom fakturering av elektrisk energi og betaling av fakturert elektrisk energi.
- (47) I klagens punkt 3.3 vises det til at kraftleverandører, på lik linje med andre næringsdrivende, bør ha tilgang til å tilby sine kunder fleksible betalingsløsninger ved å kunne tilby kreditt- og kontoløsninger. Klager anfører at RME ikke har hjemmel til å innskrenke kraftleverandørens muligheter til å tilby betalingstjenester som andre aktører kan levere. Klager hevder at tjenester som «Strømkonto» er et etterspurt produkt som gir kundene både fleksibilitet og forutberegnelighet med hensyn til beregning av strøm.
- (48) Klager viser videre til at betalingstjenesten kan sees opp mot alternative betalingsløsninger som kredittkort, betalingskontoer fra tredjeparter eller salg av fordringer. Kredittkortregningen hvor kortet er benyttet til å betale en strømfaktura anses ikke for å være fakturering av elektrisk energi. Klager mener at RMEs vedtak bygger på en forståelse av at kraftleverandører er forhindret fra å tilby betalingsløsninger fordi kraftleveranser er regulert av faktureringsreglene i MAF. Klager viser til at reglene ikke åpner opp for en slik begrensning av kraftleverandørens næringsfrihet. Klager anfører at dette medfører forskjellsbehandling av aktører i markedet, noe RME ikke har hjemmel for.
- (49) Etter klagers syn bidrar RMEs tolkning til en hemmende utvikling av betalingsløsninger for strømkunder, med unødvendige og fordyrende mellomledd som ikke er i kundens interesse. Klager viser til at slike løsninger ikke vil tilgodese formålet i MAF § 1-1 fjerde ledd om bevisstgjøring av forbrukere om deres strømforbruk.
- (50) Oppsummert viser klager til at RMEs tolkning av MAF verken har støtte i forskriftens ordlyd eller de øvrige rettskildene. RMEs tolkning innebærer en utvidet tolkning av ordlyden i MAF som det ikke er rettslig grunnlag for. Et pålegg om avvikling av betalingstjenesten «Strømkonto» er et inngrep i klagers næringsfrihet og kundenes behov som krever et klart og tydelig hjemmelsgrunnlag. Klager kan ikke se at det foreligger et slikt klart og tydelig hjemmelsgrunnlag i denne saken.

4.4 Kommentarer til RMEs anførsler i vedtaket

- (51) Under punkt 4 i klagen er det gitt kommentarer til enkelte av RMEs faktiske og rettslige anførsler i vedtaket. Klager viser først til at RME i vedtaket legger til grunn at klager ikke har belegg for påstanden om at betalingsløsningen ikke vil påvirke forbrukeratferden negativt siden forbrukerne har tilgang til en månedlig strømfaktura basert på faktisk forbruk og faktiske priser i kundeportalen. RME fremholdt videre at en faktura som ikke skal betales, og som må forespørres eller krever innlogging, neppe vil ha samme påvirkning på forbruker en kald vinterdag som et fakturakrav fra strømselger.
- (52) Klager bemerker til dette at kunden på tjenestefakturaen får oppgitt sitt månedlige forbruk og saldo på kundekontoen, i tillegg til at strømfakturaen gjøres tilgjengelig på kundeportalen. Utover dette påpeker klager at RME tar feil når de fremholder at

fakturaen ikke skal betales, ettersom den gjøres opp via betalingsløsningen. Klager mener på den bakgrunn at utsending av tjenestefaktura, i kombinasjon med distribusjon av strømfaktura, har samme påvirkning på forbrukeratferden som utsending av en strømfaktura til en kunde som ikke har bestilt betalingsløsningen for oppgjøret.

- (53) I punkt 4.2 peker klager på at RME legger til grunn at en omsetningskonsesjon innebærer «rettigheter og plikter som på den ene siden gir foretaket fordeler som næringsdrivende, og ulemper som begrenser foretakets næringsfrihet». Klager viser på sin side til at det ikke er lagt noen begrensninger i omsetningskonsesjoner meddelt etter energiloven § 4-1. Det er ingen faktiske eller rettslige holdepunkter for at RME kan legge begrensninger på omsetningskonsesjonærers adgang til å tilby betalingstjenester og/eller kreditt. Klager viser til at denne typen reguleringer eventuelt hører til under finansforetaksloven som håndheves av Finanstilsynet.
- (54) Videre viser klager til at RME synes å se bort fra aktuell EØS-rett. Etter klagers syn er EØS-rettens utvetydige og fundamentale skille mellom fakturering og betaling, samt sterke signal om fleksible betalingsløsninger, av betydning ved spørsmål om å tolke MAF utvidende slik RME legger opp til. Norsk rett skal presumeres å være i samsvar med EU-rettens regler og målsettinger. De EØS-rettslige kildene legger entydig opp til at kunden selv skal kunne velge betalingsløsninger som er tilpasset deres individuelle behov. RMEs vedtak om pålegg om avvikling av «Strømkonto» er et eksempel på tiltak som begrenser forbrukernes valgmuligheter.
- (55) Klager viser også til at RME synes å legge opp til tredjepartsfinansiering som foretrukket løsning. At en strømkunde skal kunne inngå denne typen kredittavtaler med tredjeparter, men ikke en betalingstjeneste som «Strømkonto», er for klager uforståelig

5 Reguleringsmyndigheten for energis innstilling

- (56) I RMEs innstilling datert 19. april 2021 vurderer RME de anførsle fra klager som ikke tidligere er vurdert i saken eller som RME mener bør kommenteres nærmere.
- (57) RME viser til klagers beskrivelse av tjenesten «Strømkonto» med to ulike salgsdokumenter som utstedes hver måned, omtalt som henholdsvis strømfaktura og tjenestefaktura. Etter RMEs syn sammenfaller klagers beskrivelse med RMEs egen vurdering om at det månedlige avviket mellom tjenestefakturaen og strømfakturaen ikke gjøres opp minimum hver tredje måned slik forskriften krever, men opparbeides som en vedvarende rentebelastet gjeld eller fordring gjennom året. RME viser til at dersom forbrukeren kun betaler «minstebeløpet», risikerer denne å opparbeide gjeld til klager med effektiv rente på inntil 21.76% p.a.
- (58) Videre vises det til at klager har anført at tjenestefakturaen ikke er omfattet av MAF. RME presiserer at et betalingskrav for netjtjenester og/eller elektrisk energi utstedt av en omsetningskonsesjonær, omfattes av MAFs bestemmelser om fakturering, henholdsvis §§7-1a og 7-1b.
- (59) I innstillingen viser RME kort til at MAF ikke regulerer oppgjør av faktura og at omsetningskonsesjonærer kan selge strøm på avbetaling inntil tre måneder, siden dette er innenfor det avregningsintervallet forskriften krever. RME kan ikke se at regelverket for innberetning og oppgjør av merverdiavgift er av betydning for vedtaket.

- (60) Klager har anført at «Strømkonto» ikke er til hinder for at forbrukerne bevisstgjøres om sitt strømforbruk og at tjenesten ikke har en annen stilling enn løsninger som eFaktura og AvtaleGiro. RME fremholder at det ikke er grunnlag for å hevde at AvtaleGiro og eFaktura svekker forbrukers innsikt i eget strømforbruk. RME presiserer at AvtaleGiro innebærer automatisk debitering, mens eFaktura tillater at forbrukeren godkjenner betaling i nettbanken uten å se på fakturaen. Løsninger som eFaktura og AvtaleGiro gir kunden full digital historikk over forbrukerens strøm- og nettkostnader, uavhengig av bankforbindelse, betalingsformidler og strømleverandør. Etter RMEs forståelse vil derimot en faktura under avtalen «Strømkonto», der det månedlige fakturerte forbruket avviker vesentlig fra faktisk forbruk, og der prisene er satt ut fra strømleverandørens egne forventninger om utviklingen i det nordiske el-markedet, ikke bidra til økt innsikt om eget strømforbruk.
- (61) RME viser videre til at selv om strømfakturaen blir sendt sammen med tjenestefakturaen med det månedlige betalingskravet, endrer ikke dette RMEs vurdering av klagers fakturapraksis, og påfølgende vedtak om avvikling av «Strømkonto».
- (62) Klager hevder at RME ikke har hjemmel til å innskrenke kraftleverandørers muligheter til å tilby betalingstjenester som andre aktører kan levere. RME viser til at MAF i utgangspunktet ikke regulerer betalingen av strøm og nettleie. Forbrukere står fritt til å velge ulike betalingsløsninger eller overlate betaling, prissikring eller øvrige betalingstjenester til tredjepart. RME presiserer at RMEs anliggende er betalingskravet utstedt av omsetningskonsesjonær, som må være i tråd med MAFs bestemmelser om avregning og fakturering.
- (63) Klager anfører at omsetningskonsesjonen ikke begrenser kontrakter som «Strømkonto». RME viser til at klager gjennom tildelt konsesjon for omsetning av elektrisk energi er forpliktet til å følge reglene om fakturering slik disse er gitt i MAF. Klager må tåle en formålsmessig innskrenkning av den generelle avtalefriheten, som i denne saken innebærer regulering av fakturering av strøm og nettleie.
- (64) I klagen er det fremhevet fra klagers side at RME ikke har dekning for sin forståelse av «den allmenne oppfatning» av begrepet faktura. RME viser til grunnlaget for MAF på følgende måte:
- «MAF er ryggraden i et sett av forretningsregler som gjør det mulig for forbruker å velge blant 100 norske strømleverandør, og avregne disse korrekt time for time, uavhengig av den fysiske tilknytningen til strømmettet. I dette regelverket er kraftleverandørenes behov for frihet til å utvikle nye effektive løsninger for omsetning av strøm, avveid mot forbrukernes behov for beskyttelse».*
- (65) RME skriver videre at MAF regulerer måling, avregning og fakturering, som en ubrutt sekvens av forretningsprosesser der fakturering er en direkte og logisk konsekvens av forutgående regulerte prosesser:
- «1. Måling skal så langt det er mulig være basert på netteiers faktiske målte timeverdier i avregningsperioden, ikke strømleverandørens egne estimater, jf. MAF §3-3.*
- 2. Avregningen skal, så langt det er mulig gjennomføres på grunnlag av disse måleverdiene, ikke på bakgrunn av beregnet eller faktisk årsforbruk i foregående år,*

foregående måned, klimavurderinger, profiler eller andre estimater, jf. MAF §§ 7-1a og 7-1b.

3. Fakturering skal være basert på avregningen av pris og volum for den aktuelle strømkontrakten i den aktuelle perioden, jf. MAF §§ 7-1a og 7-1b.»

- (66) RME slår deretter fast at krav som avviker fra regelverket og prosedyrene vil medføre brudd på én eller flere bestemmelser i MAF. RME viser videre til at klagers strømfaktura i tjenesten «Strømkonto» typisk vil være en publisering av avregningen for en gitt periode, mens tjenestefaktura vil være fakturering etter MAFs regler.
- (67) RME forstår faktura som et salgsdokument med spesifisert krav fra selger til kjøper om betaling for en vare. Dette samsvarer med bokføringsforskriften § 5-1-1 nr. 5 som krever at salgsdokumentet inneholder vederlag og betalingsforfall. RME legger til grunn at kravet om betalingsforfall innebærer et krav om betaling av vederlaget innen en gitt tidsfrist.
- (68) I innstillingens pkt. 4.6.4 redegjør RME for bruken av begrepet faktura i øvrige deler av MAF. RME viser til ordlyden i § 1-3 hvor begrepet «gjennomfakturering» defineres:
- «Kraftleverandør fakturerer sluttbruker for nettjenester og elektrisk energi felles ved at faktura for nettjenester sendes fra nettselskapet til sluttbrukerens kraftleverandør, som betaler på vegne av sluttbruker.»*
- (69) RME viser til at det går klart frem av teksten i § 1-3 at faktura for nettjenester skal betales, underforstått at fakturaen er et betalingskrav som kraftleverandøren betaler på vegne av sluttbruker.
- (70) RME viser også til NVE-rapport nr. 60-2015 hvor det fremgår at formålet med å begrense adgangen til forskuddsfakturering etter MAF § 7-1b var å redusere risikoen på forbrukers hånd. I det samme avsnittet i NVE-rapporten brukes også begrepet «faktureres». Etter RMEs syn viser begrepet til betalingskravet, som i sin tur er koblet til strømleverandørens mulige urimelige antagelser om priser og forbruk av strøm frem i tid.
- (71) NVEs vurdering i den nevnte rapporten må forstås slik at en begrenset adgang til forskuddsfakturering vil redusere forbrukers risiko, samt redusere strømleverandørens mulighet til å bruke forskuddet til å finansiere virksomheten. På denne bakgrunn konkluderer RME med at når MAF §7-1b bruker begrepet «fakturaforfall» vises det til betalingskravet/vederlaget i fakturaen. Begrepet «fakturaforfall» gir seg selv, siden verken volum, pris eller øvrige opplysninger i fakturaen kan forfalle til betaling. Når begrepet fakturaforfall er benyttet i MAF § 7-1b, er det fordi RME sin forståelse og bruk av begrepet faktura innebærer at betalingskravet er et grunnleggende element i fakturaen, og dermed i reguleringen av kraftleverandøren. Fakturaforfall berører ikke betalingen, altså hva, hvor og når kravet i fakturaen blir betalt.
- (72) RME presiserer at formålet med bestemmelsene i MAF er å sikre en transparent og etterprøvable avregning for å unngå store, uoversiktlige årsavregninger, sluttavregninger og rentekostnader. Etter RMEs syn vil klagers tolkning av begrepet faktura undergrave formålet bak MAF §§7-1 og 7-2 og innebære en omgåelse av respektive regler for måling, avregning og fakturering av strøm og nettleie.

6 Klagers merknader til innstillingen

- (73) I klagers kommentar datert 5. mai 2021 til RMEs innstilling opprettholder klager anførselene fra klager, samt gir noen kommentarer, hovedsakelig til faktum. Klager viser også til kommentarer inngitt i brev 20. april i sakene 2021/619 Fortum Strøm AS, 2021/703 Fortum Markets AS og 2021/708 Hallingkraft AS.
- (74) Klager fastholder at kjernen i saken er det grunnleggende skillet mellom fakturering og betaling og standpunktet om at betalingstjenesten «Strømkonto» faller utenfor virkeområdet til MAF. Klager fastholder at strømfakturaen oppfyller alle krav til fakturaformidling for kraftleveranser og netjtjenester, og oppfatter ikke at dette bestrides av RME. Klager viser til at RME ikke begrunner hvorfor de uten videre legger til grunn at det er tjenestefakturaen med betalingskravet som omfattes av forskriftens krav.
- (75) Klager viser til at RME hevder at strømfakturaen ikke gjøres opp minimum hver tredje måned slik forskriften krever i tråd med reglene i MAF § 7-1a om fakturering av netjtjenester. RME har i vedtaket lagt til grunn at produktet «Strømkonto» ikke er i strid med MAFs regler om forskuddsfakturering. Klager går derfor ikke nærmere inn på reguleringen av forskuddsfakturering og betalingsløsningens forhold til denne, utover å konstatere at det ikke skjer forskuddsbetalingen i MAF § 7-1bs forstand. Klager fremhever videre at strømfakturaen gjøres opp trygt innenfor kravene til fakturering i MAF § 7-1a. Betaling i forskriftens forstand skjer når strømfakturaen belastes kundekontoen hos NorgesEnergi, på samme måte som om fakturaen ble betalt kontant eller ble belastet bankkonto. Strømfakturaen, og dermed betalingen, baserer seg på faktisk forbruk i henhold til forskriftens krav for både netjtjenester og kraftleveranse.
- (76) Klager viser videre til innstillingens pkt. 4.4 og kommenterer at når RME aksepterer at MAF ikke regulerer selve betalingen, kan ikke betalingstjenesten være i strid med forskriftsbestemmelser bare fordi betalingskravet i tjenestefakturaen er utstedt av omsetningskonsesjonær. Klager mener at selve tjenestefakturaen ikke endrer den underliggende faktureringen og oppgjøret av strømfakturaen skjer i henhold til kravene i MAF.
- (77) Klager viser til at RME flere steder i oversendelsesbrevet trekker frem renteplikten som oppstår når en kunde har negativ saldo på «Strømkonto». Etter klagers oppfatning gir verken forskriften eller NVE-rapport nr. 60-2015 grunnlag for å hevde at MAF regulerer rentespørsmålene som kan oppstå ved etablering av en betalingsløsning som innebærer at det gis kreditt. Klager viser til at disse spørsmålene reguleres av finansforetaksloven. Klager anfører videre at RME tolker MAF feilaktig når det antydes at MAF skal sikre at forbrukere unngår rentekostnader, og viser til at det henger sammen med at RME tolker fakturabegrepet for vidt og ikke anerkjenner at «Strømkonto» er en egen tjeneste, separat fra og uavhengig av strømleveransen.
- (78) Klager viser til at RME trekker frem at kunder som betaler med Avtalegiro og eFaktura får svært liten innsikt i eget strømforbruk. Klager fremhever at det med betalingsløsningen «Strømkonto» er tilgang på informasjon om forbruk og historisk forbruk som er minst like god som ved et ordinært kraftprodukt uten en tilsvarende betalingsløsning. Klager viser videre at løsningen med eFaktura/Avtalegiro og «Strømkonto» har til felles at kundene faktisk må lese fakturainformasjonen for å få innsikt.

- (79) Avslutningsvis anfører klager at det uavhengig av hva RME måtte mene om EØS-reglene og status for Olje- og energidepartementets arbeid med tilpasninger av regelverket, så er det i strid med alminnelige rettskildeprinsipper når tolkningen av nasjonale regler helt unødvendig tøyes i en retning som fører til konflikt med relevante EØS-regler.

7 Klagenemndas vurdering

- (80) Hovedspørsmålene i saken er om tilleggstjenesten «Strømkonto» er underlagt reglene i forskrift om måling, avregning, fakturering av netjtjenester og elektrisk energi, nettselskapets nøytralitet mv. (MAF), og om tjenesten i så fall er i overensstemmelse med forskriften.
- (81) Tjenesten er beskrevet av klager som en avtale om en kundekonto for det økonomiske oppgjøret av betalingskravet som oppstår i forbindelse med leveranser av strøm og gjennomfakturering av nettleie mellom strømselskap og forbrukere. Formålet med tjenesten er ifølge klager å tilby kunden muligheten til å betale et likt beløp hver måned gjennom hele året. Kunden kan velge mellom å betale et «minstebeløp», et «anbefalt beløp» eller et beløp tilsvarende forbruket foregående måned, dersom dette er høyere enn minstebeløpet. Mindestebeløpet er det beløpet kundene minimum må betale til Norgesenergi AS for å unngå betalingsmislighold, mens det anbefalte beløpet er et frivillig beløp som er ment som en anbefaling til kunden. Det anbefalte beløpet skal gjennom et helt år dekke fakturert strømforbruk og gjennomfakturert nettleie der kraftselskapet tilbyr dette. Nemnda legger til grunn at tjenesten er en tilleggstjeneste, utformet som en kundekonto med rentebelastet kreditt, som har som formål å regulere betaling av strøm og nettleie og som kommer i tillegg til kundens ordinære strømavtale.
- (82) Rent praktisk skjer dette ved at klager sender kunden to dokumenter, hvor en kalles strømfaktura og viser forbruk, pris, og variabelt månedlig beløp mv, mens den andre kalles tjenestefaktura og formidler et betalingskrav kalt «minstebeløp» og et anbefalt beløp.
- (83) Strømfakturaen gjøres opp ved et trekk fra kundekontoen. De gangene det anbefalte beløpet, beløp tilsvarende forbruk foregående måned dersom dette er høyere enn minstebeløpet, eller minstebeløpet som betales inn til kundekontoen ikke dekker summen som fremgår av strømfakturaen, vil det påløpe renter på restsummen. Saldoen på kundekontoen vil dermed variere mellom pluss og minus gjennom året og blir rentebelastet i de tilfellene det anbefalte beløpet og/eller minstebeløpet utgjør en mindre sum enn kundens totalt utestående til strømselskapet.
- (84) Virkeområdet til MAF er regulert i forskriften § 1-2, som lyder:

«Reglene i denne forskrift gjelder ved bytte av kraftleverandør, måling, avregning, samordnet opptreden ved kraftomsetning, fakturering av netjtjenester, fakturering av elektrisk energi, samt felles fakturering av netjtjenester og elektrisk energi.»

Forskriften regulerer ikke privatrettslige rettigheter og plikter som er i overensstemmelse med reglene i denne forskrift.»

- (85) Bestemmelsen slår fast at «*fakturering*» av både netttjenester, elektrisk energi og felles fakturering av netttjenester og elektrisk energi er omfattet. Kravene til fakturering er nærmere regulert i en rekke bestemmelser i forskriften.
- (86) Klager har anført at begrepet «*fakturering*» omfatter en oversendelse av en oversikt over varer eller tjenester, ikke selve betalingen. Dette medfører etter klagers syn at tjenesten «Strømkonto» ikke er regulert av MAF. Til støtte for et slikt syn har klager vist til både Bokmålsordboka og bokføringsforskriften for å underbygge at en naturlig forståelse av begrepet «*fakturering*» ikke omfatter betalingen. I forlengelsen av dette anfører klager at MAFs bestemmelser om fakturering ikke kan omfatte klagers adgang til å tilby sine kunder løsninger for betalingen av en faktura.
- (87) Begrepene «*fakturering*» og «*faktura*» er ikke legaldefinert i energiloven eller MAF. Forståelsen av «*fakturering*» må derfor fastlegges med utgangspunkt i hva som følger av vanlig språkbruk. Ved denne tolkningen er det etter nemndas syn også relevant å se hen til forskriftens konkrete regulering av fakturering og formålsbetraktninger.
- (88) Slik nemnda ser det, følger det av alminnelig språkbruk at «*fakturering*» må forstås som utstedelse av et betalingskrav for nærmere angitte ytelser. Nemnda viser i denne sammenhengen til bokføringsforskriften § 5-1-1 om salgsdokumentets innhold. Slike salgsdokumenter omtales vanligvis som fakturaer. Et annet eksempel følger av forskrift 1. april 2019 nr. 444 om elektronisk faktura i offentlige anskaffelser § 3, hvor elektronisk faktura er forstått som et betalingskrav.
- (89) Bruken av begrepene «*fakturering*» og «*faktura*» i MAF taler også for at de er ment å henvise til betalingskrav. I likhet med RME viser nemnda til at det fremgår av MAF § 1-3 at ved gjennomfakturering for netttjenester skal fakturaen betales, underforstått at fakturaen er et betalingskrav som kraftleverandøren betaler på vegne av sluttbruker. Nemnda viser også til NVE-rapport nr. 60-2015 side 5 og 13 vedrørende adgangen til forskuddsfaktureringen etter MAF § 7-1b, hvor det fremgår at formålet med å begrense adgangen til forskuddsfakturering var å redusere risikoen på forbrukers hånd. Begrepet «*faktureres*» viser i denne sammenheng til betalingskravet, som i sin tur er koblet til strømleverandørens mulige urimelige antagelser om priser og forbruk av strøm frem i tid.
- (90) Videre viser nemnda til at MAF har flere, til dels detaljerte, krav til utformingen av fakturaen i forskriftens kapittel 7. Etter nemndas syn underbygger dette at begrepet «*fakturering*» er ment forstått som utstedelse av et betalingskrav.
- (91) Det fremgår av formålsbestemmelsen i MAF § 1-1 at forskriften blant annet skal «*legge til rette for at sluttbrukere på en enkel måte kan bytte kraftleverandør*» og at «*Reglene for fakturering av netttjenester og elektrisk energi har som formål å bevisstgjøre forbrukere om sitt strømforbruk*», jf bestemmelsens første og fjerde ledd. Disse formålsbetraktningene ligger innenfor energilovens overordnede formål slik det er angitt i loven § 1-2. Dersom «*fakturering*» kun skulle være ment å omfatte informasjon om forbruk, priser og avregningsperiode, men ikke et betalingskrav, ville det være vanskeligere å ivareta formålet i MAF § 1-1 fjerde ledd om bevisstgjøring av forbrukerne. En slik forståelse ville også innebære at forskriften ikke var til hinder for ordninger hvor forbrukerne i ytterste konsekvens opparbeider seg et utestående som rentebelastes. Dette kan vanskeliggjøre formålet om tilrettelegging for enkelt bytte av kraftleverandør etter MAF § 1-1 første ledd, da et eventuelt oppgjør av et utestående og

forrentet beløp vil kunne utgjøre et hinder for forbrukere som har valgt tjenesten «Strømkonto».

- (92) Klagers anførsler knyttet til at det må anses å foreligge et fundamentalt skille mellom fakturering og betaling som følger av systembetragtninger knyttet til blant annet reglene om merverdiavgift, kan etter nemndas syn ikke være et avgjørende argument for en innskrenkende tolkning av MAFs virkeområde. Forskriftens formål om at kunden skal bevisstgjøres sitt eget forbruk må her uansett veie tyngre enn systembetragtninger basert på regelverk tilhørende andre rettsområder.
- (93) Nemnda ser at eFaktura og AvtaleGiro også kan være tilbud som til en viss grad bidrar til at kunden får mindre innsikt i eget strømforbruk, da disse forutsetter at en mer aktivt må sjekke fakturaen i nettbanken. På den annen side vil kunden også med slike løsninger få innsikt i reelt forbruk og priser, enten ved at fakturaen aktivt må godkjennes, eller ved at en blir bevisstgjort svingende priser gjennom året. Nemnda kan følgelig ikke se at det er grunnlag for noen direkte sammenligning av klagers tjeneste og løsninger med eFaktura eller AvtaleGiro, da disse ordningene kun er en forenkling av selve betalingen og ikke en kredittløsning med rentekostnad.
- (94) At en betalingsløsning kan tilbys av andre aktører er etter nemndas syn ikke et selvstendig argument for at forskriften bør tolkes innskrenkende slik at også kraftleverandører skal kunne tilby dette på egen hånd. For kraftleverandører er det et krav til omsetningskonsesjon etter energiloven § 4-1, mens det for finansieringsvirksomheter er egne krav til tillatelse etter finansforetaksloven. Nemnda finner ikke grunn til å gå detaljert inn i disse regelverkene, men viser til at betalingstjenester mv. er regulert av et eget regelverk som følges opp av Finanstilsynet. Nemnda kan ikke se at en tolkning av MAF hvor begrepet «*fakturering*» tolkes slik at en faktura også må inneholde et betalingskrav vil være å gi RME muligheten til å legge for store begrensninger på omsetningskonsesjonærers adgang til å tilby betalingstjenester og/eller kreditt. Selv om reglene om omsetningskonsesjon ikke direkte behandler spørsmålet om muligheten til å gi kreditt eller tilby betalingstjenester, er dette heller ikke i seg selv et argument for at MAF skal tolkes innskrenkende. Omsetningskonsesjonærer må forholde seg til de relevante regelverkene som til enhver tid gjelder.
- (95) Med hensyn til klagers anførsler knyttet til plikten til å tolke MAF i samsvar med energieffektiviseringsdirektivet (EU2012/27) og elmarkedsdirektivet (EU2019/944) viser nemnda til at disse rettsaktene foreløpig ikke er innlemmet i EØS-avtalen og gjennomført i norsk rett. Verken presumsjonsprinsippet eller prinsippet om EØS-konform tolkning kommer derfor til anvendelse. Ettersom rettsaktene ikke er gjennomført i norsk rett, kommer heller ikke forrangsbestemmelsen i EØS-loven § 2 til anvendelse. Direktivene har derfor ikke avgjørende betydning for tolkningen av MAF i denne saken.
- (96) På denne bakgrunn har nemnda kommet til at «*fakturering*» i MAF § 1-2 må anses for å omfatte oversendelse av en faktura med en oversikt over varen og/eller tjenesten samt et tilhørende betalingskrav. Dette medfører at klagers tjeneste «Strømkonto» må anses omfattet av reglene i MAF. Dette som følge av at betalingskravet til kunden for kjøp av elektrisk energi, og eventuelt nettleie og andre tjenester, fremgår av tjenestefakturaen, herunder forstått som tjenesten «Strømkonto». Betalingen, eller manglende betaling, fra kunden er derimot ikke regulert i MAF.

- (97) I vurderingen av om tjenesten «Strømkonto» er utformet i tråd med regelverket i MAF, finner nemnda det naturlig å ta utgangspunkt i den fakturaen klager har omtalt som «tjenestefakturaen» samt eventuell annen informasjon som oversendes kunden sammen med denne. Det er tjenestefakturaen som formidler betalingskravet til klager og det er også denne fakturaen som i realiteten formidler både tilleggstjenesten «Strømkonto» og det beløp kunden i praksis betaler for strøm og eventuelt nettleie hver måned. Nemnda bemerker i denne sammenheng at det ikke er et tema i vedtaket fra RME om den fakturaen klager har betegnet som «strømfakturaen» er i tråd med regelverket isolert sett.
- (98) Klager har opplyst at tjenestefakturaen og strømfakturaen sendes samlet til kunden 12 ganger i året. Strømfakturaen inneholder informasjon om faktisk forbrukt energi avregnet på månedlig basis. Dersom kunden har gjennomfakturering vil nettleie også være en del av strømfakturaen. Betalingskravet kunden rent faktisk skal betale fremkommer på tjenestefakturaen. Denne inneholder i tillegg til betalingskravet en oversikt over kundens faktiske månedlige forbruk i løpet av året sammenlignet med foregående år. Månedsbeløpet kunden skal betale er basert på kundens forbruk, kontosaldo, forventet årskostnad og foretatt kredittvurdering der formålet er at kundekontoen skal gå i null.
- (99) MAF §7-1b regulerer fakturering av forbrukere for elektrisk energi. Det følger av MAF § 7-1b «at § 7-1a med unntak av første og femte ledd gjelder tilsvarende for fakturering av forbrukere for fakturering av elektrisk energi».
- (100) I MAF § 7-1a andre ledd heter det:
- «Nettjenester til forbrukere skal faktureres etterskuddsvis minimum hver tredje måned på bakgrunn av avlesning, jf. § 3-3 tredje ledd. Faktureringsperiodene skal være av tilnærmet lik varighet. Fakturering av nettjenester til forbrukere med timemåler skal skje på grunnlag av faktisk forbruk med timesoppløsning.»*
- (101) Bestemmelsen viser til MAF § 3-3 tredje ledd som lyder:
- «Profilavregnede målepunkt tilhørende forbruker med forventet årlig strømforbruk høyere enn 8 000 kWh, skal avleses hver tredje, hver andre eller hver måned (periodisk avlesning). Periodene mellom avlesningene skal være tilnærmet like.»*
- (102) Nemnda er enig i RMEs vurdering av at kontrakter som avregnes i henhold til prosedyrene i «Strømkonto» avviker fra kravene i MAF §§ 7-1a og 7-1b, samt § 3-3 tredje ledd, ved at det ikke blir avregnet og fakturert minimum hver tredje måned basert på avlesning av kundens forbruk.
- (103) Videre er nemnda enig med RME i at også krav om betaling av overskytende beløp og krav om «minstebeløp», medfører at kunden ikke faktureres på grunnlag av faktisk forbruk i foregående periode. Ved overskridelse av den individuelle kredittrammen, blir kunden fakturert på bakgrunn av strømselskapets kredittgrense. Dersom kredittgrensen blir brutt etter tre måneder eller mer, uten at forbruker i mellomtiden har mottatt et betalingskrav basert på faktisk forbruk, vil en fakturering av opparbeidet saldo over kredittgrensen være i strid med bestemmelsene om fakturering av elektrisk energi.

- (104) Det er gitt en begrenset adgang til forskuddsfakturering i MAF § 7-1b tredje til femte ledd. Bestemmelsen lyder:

«Kraftleverandøren kan likevel fakturere forbruker forskuddsvis for elektrisk energi, begrenset til maksimalt 10 uker mellom fakturaforfall og tidspunkt for levering. Avregning mot faktisk forbruk skal skje separat og innen rimelig tid for hver faktureringsperiode.

Forskuddsfakturert volum for faktureringsperioden skal tilsvare det faktiske forbruket i målepunktet i tilsvarende periode året før, slik dette er registrert i Elhub.

For målepunkt hvor historikken ikke er tilgjengelig for kraftleverandøren, benyttes avregningsansvarliges estimat for fremtidig årlig forbruk i målepunktet jf. § 6-11 og justert innmatingsprofil for nettområdet jf. § 6-3.

For beregning av priselementer som ikke er kjent for forbruker før tidspunkt for levering, benyttes månedskontrakt på en representativ finansiell nordisk kraftbørs, referert systempris. Denne prisen skal maksimalt settes til høyeste stengningspris siste to uker for den månedskontrakten som ligger nærmest tidspunkt for levering. Vekslingskurs mellom norske kroner og euro skal maksimalt settes til Norges Banks midtkurs samme dato som valgt stengningspris»

- (105) Som følge av at tilleggstjenesten «Strømkonto» har en prosedyre for betaling av «minstebeløp» er det nemndas vurdering at tjenesten ikke innebærer brudd på forskriftens bestemmelser om forskuddsfakturering.
- (106) Nemnda viser videre til at tilleggstjenesten «Strømkonto» avviker fra kravene om fakturering av nettleie. I MAF § 7-1a andre ledd heter det at netjtjenester til forbrukere skal faktureres etterskuddsvis minimum hver tredje måned på bakgrunn av avlesning, jf. § 3-3 tredje ledd. Nemnda støtter RMEs syn på at begrepet «faktureres» i forskriften § 7-1a andre ledd referer til distribusjon av kraftleverandørens betalingskrav til forbrukeren. Kontrakter som avregnes i henhold til prosedyrene for tjenesten «Strømkonto» vil avvike fra kravene i MAF §§ 7-1a og 3-3 om etterskuddsvis avregning minimum hver tredje måned basert på avlesning av faktisk forbruk.

8 Vedtak

- (107) Energiklagenemnda fatter etter dette følgende vedtak:

1. **Klagen tas ikke til følge.**
2. **Reguleringsmyndigheten for energis vedtak 202004513-3 av 30. oktober 2020 stadfestes. Reguleringsmyndigheten for energi setter ny frist for gjennomføring av vedtaket.**

Vedtaket er endelig og kan ikke påklages, jf. forvaltningsloven § 28 tredje ledd.

Vedtaket er enstemmig.

Oslo, 1. september 2021

Henrik Bjørnebye
Medlem

Edna Grepperud
Medlem

Helle Grønli
Medlem

Dokumentet er godkjent elektronisk